

É L J Ü K a z I G É T !

ÉLETIGE: 2016 n o v e m b e r hóban : (Jel. 7, 14.):

**„Ezek a nagy szorongatásból jöttek,
ruhájukat fehérre mosták a Bárány vérében..”**

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban! A hit az egy valóságos tudatállapot. Egy belső tükör, mely a valóságot tükrözi. Méghozzá az elrejtett Valóságot: Ez pedig a személyes Isten. Egy jószágos személy lebeg fölöttem - ennek az érzésnek és sajátos vonzó mágnességnek hatása alatt jövök-megyek. Ettől a felismeréstől visszhangzik a belső világom, mintha az én szívem hangja állandóan csak ezt mondaná: „Valaki fentről figyel, szeretettel kísér, mintha ölelni akarna, sőt ott áll melletted támogatásával.” „Ő mindent tud rólam, szándékomat, vágyamat, érzésemet, indulataimat követi - szüntelen együtt érző jóindulatával.” Soha nem veszít el szeme elől, minden harcomnak Hűséges Tanúja. Mint versenyzőnél az ő edzője! Így soha nem vagyok egyedül, nem vagyok árva, mert mecénásom, támogatóm Ő!” Ez a támogatottság nagyon is kell, mert önerőmmel nem vagyok képes az élet próbatételeit kiállni. Ő az, aki VAN, mindazt tudja rólam is, ami bennem és körülöttem van: Megmérettetés és próba. A földi élet ugyanis erről szól: Próba, méghozzá élethossziglan folyó próbatételek egész sorozata. Az egyik próbatétel amint elmegy, már jön is a másik. Olykor pedig többfrontos a harcmező. Minden próba olyan mint egy birkózónak a szorító: Ahol kimondatlanul is ez a jelszó: Most mutasd meg...! Egy ilyen menet igen csak megviseli a birkózót, mert az ellenfél úgy tűnik, mintha erősebb lenne. S mivel megszorogatja a bajnokot, azért aki a szorítóból távozik. bizony, nagy szorongatásból jön elő. – Ez a mi földi életünk: Harc...testtel és vérrel, ellenséggel és testvérrel, bűnnel és sátánnal, önmegvalósítással és saját magammal. Szent Pál szerint pedig: „Nem annyira a vér és a test ellen kell küzdenünk, hanem a fejedelemségek és hatalmasságok, ennek a sötét világnak kormányzói és az égi magasságoknak gonosz szellemei ellen.” (Ef.6,12). Na és az üldözések...! „Ha tehát engem üldöztek, titeket is üldözni fognak.” (Jn.15,20).A tanítvány nem kisebb Mesterénél: Sebekkel borítva vonul ki a földi életből - követvén Mesterét.

Igen, a mi Tanító Mesterünk, Jézus a legpazarabb premiért mutatta be a próbatételek közül. Ha valakit ért szorongatás itt a földi életben, Őt bizonyára érte. Mert Ő volt a Bárány és ma is az, mivel tegnap, ma és mindörökké Ő ugyanaz: Áldozat! Ő az, akit ütni kell, Ő az a „nyomorult örült”, aki hagyja magát, mert örülten szeret. De meg is kapta a magáét. Ma is megkapja - azokban, akik Benne élnek. Ő a vértanúk ruháját veszi fel: Tetőtől-talpig vérben ázik. Valamikor a Bárány véré a fára kenték, az ajtófélfára/szemöldökfára: Egyik függőleges, másik vízszintes. Jézus a Bárány és a vére ismét két gerendán csillog:Az egyik függőleges, a másik vízszintes. Egyik az Istenre mutat, másik a felebarátra. De mindkettő a szeretetről beszél. S mindarról, amit ez az elcsépelet szó (szeretet) magába ölel. Beszél megbocsátásról és bűnbocsánatról, menekülésről és tisztulásról, Ígéret Földjéről és üdvösségről. Ez a kicsorduló Bárány vére egyedülálló érdemrendet kapott a hősök kalendáriumában. De azokra, akikre ráhull ez a Vér, az is hőssé válik. Megtisztul, vakító fehér lesz, ártatlan, teljesen tiszta és szent. Megszentelődik. Mert a szentelés mindig a vérrel történik. Az emberiség bűne provokálta ki - először megtisztulás lelki fehér, - majd a vérpadig hű tanítvány vérpiros ruháját. A tiszta, békés és nyugodt lelkiismeretnek nagy ára volt: Balga ember, legyen akár tanítvány is, fel nem foghatja: „Nagy volt a váltásdíjatok! Dicsőítsétek meg tehát Istent testetekben!” (I.Kor.6, 20).

Téma. - Mivel a tanítvány nem lehet különb Mesterénél, ezért mi is földi életünk feladatát a próbatételben tanúsított helytállásban látjuk. A helytállás pedig a legkülönbözőbb élethelyzetek pressziójában, nyomásában zajlik, ahol a tét mindig ugyanaz: **Győznom kell! A szorítóban** e világ fejedelmével, a sátánnal vívott harcban, s a szorítóból csak akkor kerülök ki, amikor a gongütés lezárja életemet, s harcom színterét elhagyhatom. A viadal kiértékelésére is csak ezután kerülhet sor. Az ellenfél nagy, minden embert megtámad, karmaival le akar teperni, ki akar fosztani, kétségbeesésbe akar dönteni, kínok és vergődések és halálos fájdalmak fetregésébe akar taszítani, s ki akar irtani. Abban vagyok hibás, hogy rossz helyen parkiroztam, a Földre születtem, ez pedig az ő fennhatósága alatt áll. Ha nem tudnám: Ő e világ fejedelme. Urunk, Jézus Krisztus is szembesült vele, mert Ő is lemerészkedett hozzánk a földre. Szenvedése előtt így nyilatkozik: „Már nem beszélek soká nektek, mert közeleg a világ fejedelme. Rajtam nincs hatalma. De a világ így tudja meg, hogy szeretem az Atyát, és végbeviszem, amivel az Atya megbízott.” (Jn.14, 30-31). S Jézus végbe is vitte: Legyőzte a sátánt, e világ fejedelmét. A döntő csata véglegesen eldőlt. – Jézus legyőzte e világ fejedelmét, s lerakta Isten Országának alapköveit. De vajon hova rakta le? –Nos, megmondom: Pontosan a Te szívedbe, kedves Olvasóm. Mert a kő, „a szikla Krisztus volt”. (I.Kor.10, 4) A kőkemény hit jelképezi a Te helytálló szilárd hitedet. Ez széttöri a sátán - úgymond - fejét. A bűnöst meg kell kövezni: A valódi bűnös pedig a sátán. Márpedig Jézus

Krisztus betörte a gonosz lélek fejét. Annak teljhatalma a föld felett - alapjaiban rendült meg, s a kapott sebe halálössá vált. Ezt tudja ő is, s tudva, hogy uralma rövidesen leáldozik - s ő maga is – utolsó, ezért most elkeseredett brutális harcát vívja Jézussal szemben, aki jelenleg már tanítványaiban él. S mivel „nem nagyobb a tanítvány mesterénél: Akkor tökéletes az ember, amikor már olyan, mint a mestere,„ (Lk. 6,40) ezért a tanítvány, nem a saját erejével, hanem a benne élő Jézussal vívja meg harcát. Az eddig elhangzottakat, s különösen azt, hogy Ő bennünk él, Szent Pál apostol ekképpen foglalja össze: „Vizsgáljátok meg magatokat, hogy a hitben éltek-e. Tegyétek csak próbára magatokat. Felismeritek-e, hogy bennetek él Jézus Krisztus? Ha nem, akkor nem álltatók ki a próbát.„ (II.Kor.13,5) Ez számunkra azért izgalmas téma, mert mindannyian bűnösök vagyunk, s így a sátánnak van jogi alapja minket magáénak tudni. Ezért, ha hitünk és bűnbánatunk csak látszatszerű, vagy nagyon sekélyes, akkor bizony a mi szorítónkban, a győztes kimenetelre nem sok esélyünk van. Bizony a sátán nem találja magát szemben igazi ellenfelével:Jézussal. Gyerekjáték lesz neki minket leteperni. De ha kőkemény hittel és a győzedelmes Báránynak Vérével felvértezve indulunk a harcba, bizony a Góliátot a mi öt kis kavicsunkkal, Jézus öt szent sebével - legyőzzük. – Mert Jézus, amikor meghívott minket egyházába, nem egy elveszejtett életre hívott meg, hanem egy győzedelmes, boldog örök életre. Hiszen a mi Hadvezérünk már győzött egyszer a Golgotán, amint meg is mondta, s talán éppen a mi harcaink bátorításaként: „A világban üldözést szenvedtek, de bízzatok, mert legyőztem a világot.„ (Jn.16,33).

Akció-program. – A Jézussal való kapcsolatunk mélysége, vagy sekélyesége adja meg tehát a mi földi életünk természetfölötti értelemben vett sikereinek, vagy kudarcainak alapját. De milyen módon történjen a Jézusba és az Ő titkába való elmélyülésünk? -A válasz érdekes: A kapcsolatért vívott harcban. Ugyanakkor a sátánnal szemben folyik a harcom. Így egyszerre két irányban folyik a harc: Egy vonzódásért és egy taszításért. Nem léphetek szolidaritásra a sátánnal, az ő diktátumait nem követhetem. Mondhatnám: Polgári engedetlenséget kell tanúsítanom vele szemben. Jézussal viszont fel kell vállalnom egy teljesen szolidáris kapcsolatot, áldozatának titkába kell behajtanom. (Hiába tette ki a sátán a 'behajtani tilos' táblát). Apró mindennapi áldozataim, lemondásaim adják a szolidaritási alapot Jézussal. Ez a kapcsolódás leghatékonyabb módja! Jézusban való életem elmélyülését – mint egy atom-biztos óvóhelyet - így mélyíthetem és építhetem tovább napról-napra. Így tudom magamra öltetni Jézus Krisztust, aki nem törődött a rá váró fenytékkal. Nekem is le kell tennem mindennapi önféltéseimet. Ide szól az ige: „Emeljük tekintetünket a hit szerzőjére , Jézusra, aki a rá váró öröm helyett elszenvedte a keresztet, nem törődött a gyalázattal, és most az Isten trónjának jobbán ül. Igen, gondoljátok őrá, aki a bűnösök részéről ekkora ellentmondást viselt el, hogy ne lankadjatok, és bensőleg el ne csüggedjete. A bűn elleni küzdelemben még nem álltatók ellen a véretek ontásáig.„ (Zsid.12, 2-4).

Tanúságtétel. – Ausztriából jöttek, a partnerközségből, vendégek a faluba, s megkértek egy rövid templomi áhítatra. Németországi útjaimból hoztam haza szebbnél szebb kórusműveket, s német népénekeket, azokból állítottam össze ennek a 20-25 tagú küldöttségnek egy templomi/zenei/koktél - imával fűszerezve. Hát mi történt?! a cd-lejátszó és az egész zenei apparát az adott perc indításában befuccsolt. Csak nem jött össze, akármit is csináltam vele: Lehet, hogy porszem ment a lemezre, vagy megkarcolódott: Lényeg az, hogy robbanásig feszült lettem, mert órákon át készültem a műsor összeállításával : Most pedig csőd és kudarc!Felfohászkoztam: Istenem: Te látod, miben vagyok, azt is láttad, mennyire szerettem ezt a készülődést. –Ekkor eszembe hozott - talán az Úr - egy édesanyámtól tanult német éneket, s azt adtam elő személyesen. – Nem akarok nagyot mondani, de hihetetlen és nem várt siker koronázta ezt a kapásból jött improvizációm, vagyis rögtönzésemet. Még a falugyűlésen is említésre került a szívélyes fogadtatások sorában. Nem volt a lelkemben semmi kívánság semmiféle elismerés után, nekem az is elég lett volna, ha nincs totál leégés. Na, de egy sóhaj az Úrhoz - kihozott a szorongattatásból.

Igei ima. – Úr Jézus! Annyi nyugtalanító körülmény között hánykolódik életünk. Segíts,hogy a hullámok hátán hánykolódva, belső egyensúlyunkat - beléd kapaszkodva - soha ne veszítsük el. Bizalommal kérünk, s lélekben kiáltunk Hozzád: Segíts rajtam és rajtunk!! Ámen.